

Arrest

nr. 104 390 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MULLENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Abede Jam, gelegen in het district Dashte Archi, provincie Kunduz. U bent verloofd met (...), die in Afghanistan verblijft. U hebt geen kinderen. Uw vader was talib onder commandant Mullah Qabir. Toen hij een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan omkwam bij een gerichte luchtaanval van het Amerikaanse leger, overtuigde talibancommandant Mowlawi Qayamuddin u om wraak te nemen voor de dood van uw vader en om u aan te sluiten bij de taliban, wat u ook deed. Een jaar lang stond u onder leiding van Mowlawi Qayamuddin en nam u deel aan gevechten, aan het arresteren van spionnen en aan het versturen van dreigbrieven. Toen u echter zag dat de veertienjarige Sher Alam, die verdacht werd een spion te zijn, onthoofd was met een draad, besliste u de taliban te verlaten. U kon ook niet terecht bij de autoriteiten omdat u vreesde te worden opgepakt voor uw activiteiten bij de taliban. U verklaart op 8 maart 2009 Afghanistan te hebben verlaten. U diende een eerste asielaanvraag in België in op 10 maart 2009. Toen

u zich moest aanmelden op 7 juli 2009 op de Dienst Vreemdelingenzaken kwam u niet opdagen, waarna besloten werd dat u afstand deed van uw asielaanvraag. Op 1 oktober 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de taliban en de Afghaanse autoriteiten. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u een originele taskara neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming. Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige, vage en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over uw activiteiten bij de taliban waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Daardoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, [dat] rechtstreeks gelinkt [is] aan deze activiteiten. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op het CGVS tegenstrijdige en inconsistente verklaringen heeft afgelegd over uw activiteiten bij de taliban. Ten eerste verklaart u in uw eerste gehoor voor het CGVS op 20/02/2012 dat u spionnen moest arresteren, onder wie Ghafar, Bobrek, Mubebullah en Sher Alam (CGVS 20/02/2012, p. 14). Het is dan ook hoogst merkwaardig dat u bij uw tweede gehoor op het CGVS op 16/01/2013 tot tweemaal toe bevestigt zelf geen arrestaties te hebben uitgevoerd (CGVS 16/01/2013, p. 10). U haalt dan weliswaar het voorbeeld aan van de veertienjarige Sher Alam, maar persoonlijk zou u niet betrokken zijn geweest bij diens arrestatie. De jongen was reeds onthoofd toen u hem voor het eerst zag (CGVS 16/01/2013, p. 10). Deze jongen zou echter de enige zijn geweest die u onthoofd zag (CGVS 16/01/2013, p. 11). Bij uw eerste gehoor verklaart u echter dat u samen met twaalf anderen het huis van Sher Alam was binnengestormd om hem op te pakken (CGVS 20/02/2012, p. 22). U verklaarde toen ook niet dat Sher Alam de enige was die u onthoofd zag, maar u had ook gezien hoe men Ghafar, na diens arrestatie door u, de keel had overgesneden (CGVS 16/01/2013, p. 15). Ghafar had namelijk informatie aan de Amerikanen doorgespeeld waarna bij een onverwachte aanval veertig talibanleden het leven lieten (CGVS 16/01/2013, p. 14). Wanneer u hiermee tijdens uw tweede gehoor wordt geconfronteerd, verklaart u dat Ghafar een pooier was en u hem daarvoor een dreigbrief had gestuurd. Ghafar zou daarop Kunduz zijn ontvlucht (CGVS 20/02/2012, p. 11). Van een andere arrestant, Bobrek, heeft u tijdens uw tweede gehoor al helemaal geen idee of hij ooit werd gearresteerd (CGVS, 16/01/2013, p. 12). Vervolgens bent u ook tegenstrijdig over uw zogenaamde derde activiteit bij de taliban, met name het rondbrengen van dreigbrieven. In uw eerste gehoor vertelt u dat u een dreigbrief had verstuurd naar Dad Mohammad, een pooier die daarna was weggelopen naar Quetta (CGVS, 20/02/2013, p. 23). In uw tweede gehoor blijkt dat u drie dreigbrieven hebt verstuurd. Naast Ghafar en Abdul Karim, die pooiers zijn, kreeg ook Gul Mohammad, die dan weer banden had met de Afghaanse autoriteiten, een dreigbrief. Van Dad Mohammad is in uw tweede gehoor geen sprake meer (CGVS, 16/01/2013, p. 12, 19 en 20). De vaststelling dat u enerzijds niet consistent bent over uw activiteiten voor de taliban en anderzijds inconsistent bent over wat er met verschillende slachtoffers is gebeurd, ondermijnt uw geloofwaardigheid dat u een jaar actief zou zijn geweest voor de taliban. Bovendien is het frappant dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over Sher Alam. De onthoofding van die jongen was namelijk de directe aanleiding voor het beëindigen van uw samenwerking aan de taliban en dus voor uw vlucht uit Afghanistan (CGVS 20/02/2012, p. 13). Verwacht mag worden dat u dan ook een consistent relaas vertelt over die gebeurtenissen. De vaststelling dat u dat niet doet, versterkt het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven. Naast uw tegenstrijdige verklaringen tijdens uw twee gehoren op het CGVS onderling, moet ook worden vastgesteld dat u niet coherent bent tussen deze gehoren en uw verklaring op de vragenlijst van het CGVS opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken op 07/01/2011. Zo haalt u tijdens in uw vragenlijst (Vragenlijst CGVS, p. 2) aan dat u een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan door de politie werd gearresteerd maar nadien werd vrijgekocht, een gebeurtenis die u niet aanhaalt tijdens uw twee gehoren op het CGVS. Zelfs wanneer wordt gevraagd waarom u niet terecht kon bij de Afghaanse autoriteiten wanneer u de taliban de rug wou toekeren (CGVS 20/02/2012, p. 22) of wanneer wordt gevraagd of er zich nog problemen hadden voorgedaan die niet werden behandeld tijdens het gehoor (CGVS 20/02/2012, p. 25), hult u zich over deze gebeurtenis in stilzwijgen. Het gaat hier niet om een detail, maar om de vraag of u kan rekenen op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Aangezien u over de problemen met de autoriteiten hoogst inconsistent bent, kan er ook geen geloof aan worden gehecht. Vervolgens dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over uw activiteiten en uw tijd bij de taliban het anekdotische niet

overstijgen. De verklaring dat u reeds vier of vijf jaar weg bent uit Afghanistan is niet voldoende om uw gebrek aan informatie te motiveren. Van een persoon die een jaar lang actief is geweest bij de taliban mag namelijk worden verwacht dat die persoon doorleefd en gedetailleerd kan vertellen over bepaalde gebeurtenissen bij die taliban. De vaststelling dat u enkel vage en oppervlakkige antwoorden kan geven, bevestigt dan ook de ongeloofwaardigheid van deze activiteiten. Zo is het merkwaardig dat u, wanneer wordt gevraagd uw dagelijks leven bij de taliban uit de doeken te doen, niet verder komt dan de drie aanvallen waar u bij betrokken was en de dreigbrieven die u moest rondbrengen (CGVS, 16/01/2013, p. 19). Het is weinig plausibel dat u zich niet meer kan herinneren hoe u uw dagen vulde toen u niet deelnam aan een van de drie aanvallen en aan het rondsturen van een van de drie dreigbrieven. Wanneer dan dieper wordt ingegaan op een van uw activiteiten, zoals het versturen van dreigbrieven, kan u al evenmin uitweiden. Zo verklaart u in een jaar tijd drie dreigbrieven te hebben verstuurd, zoals aan Gul Mohammad omwille van zijn banden met de autoriteiten (CGVS 16/01/2013). Het is echter bevreemdend dat u helemaal geen idee heeft welke banden die man dan wel had met de overheid. Zelfs wanneer wordt gevraagd naar de preken van de talibs die u ongetwijfeld ook moest aanhoren, komt u niet verder dan heel algemene bewoordingen. Het enige dat u kan aanhalen is de gewelddadige bezetting van 50 landen waartegen weerstand moet worden geboden en een boek over de Jihad waaruit werd voorgelezen. Volgens dat boek was de Jihad een bevel van God en iedereen die martelaar zou worden zou in het paradijs terecht komen en er maagden ontmoeten (CGVS 16/01/2013, p. 21). Meer specifiek kan u niet vertellen, wat hoogst merkwaardig is voor iemand die opgegroeid is met een talib als vader en zelf één jaar bij de taliban actief is geweest. Bovendien is het opmerkelijk dat zelfs de naam 'Layeha' bij u geen belletje doet rinkelen (CGVS 16/01/2013, p. 6). Dit gedragsboek voor talibanstrijders werd namelijk in 2006, nog voor u toetrad tot de taliban, uitgegeven door de taliban zelf (zie administratief dossier). Uw uiterst beperkte kennis over het reilen en zeilen bij de taliban doet nog maar eens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw activiteiten bij diezelfde taliban. Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader de laatste jaren voor uw vertrek actief was bij de taliban en als gevolg van die werkzaamheden vermoord werd bij een gerichte Amerikaanse luchtaanval. Wanneer u wordt gevraagd om over uw vaders tijd bij de taliban te vertellen, komt u niet verder dan dat hij bodyguard was geweest van Maulvi Abdul Kabir, de Jihad voerde, deelnam aan gevechten en vermoord werd (CGVS 16/01/2013, p. 15). Wat juist de functie van uw vader bij de taliban was toen hij werd vermoord, weet u niet. En aan welke specifieke gevechten hij dan wel deelnam, weet u ook niet. Voor de zoon die later zelf ook bij de taliban is toegetreden, is het merkwaardig dat die geen enkel begin van informatie kan geven over de volgens de taliban heroïsche daden die diens vader moet hebben geleverd. Ook is het opmerkelijk dat u, ondanks uw jaar bij de taliban, niet kan zeggen welke functie Kabir had en of hij nog in leven was op het moment van uw vertrek (CGVS 16/01/2013, p. 4 & p. 15). Deze talib wordt namelijk, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, door het Westen aanzien als een van de belangrijkste talibancommandanten (CGVS 16/01/2013, p. 15). De vaststelling dat u opnieuw moet afhaken wanneer dieper wordt ingegaan op de activiteiten en functie van uw vader ten tijde van zijn talibanperiode en van zijn commandant, ondermijnt eens te meer uw algemene geloofwaardigheid. Het betreft hier uiteraard geen detail, maar het lot van uw vader en de reden waarom u zelf ook besloot zich bij de taliban aan te sluiten (CGVS 16/01/2013, p. 3-5). Tot slot moet worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen, geen bewijzen neerlegt. Het mag vreemd klinken dat het niet mogelijk zou zijn om bijvoorbeeld bij de politie van Kunduz een duplicaat te kunnen bemachtigen die de moord op uw vader moet bevestigen, of een attest van de dorpsouderen die uw problemen of de dood van uw vader ondersteunen. Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van de asielaanvraag zouden liggen, enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na het gehoor op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen heel wat contradicties en oppervlakkigheden vertonen waardoor deze niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan u ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend. Uw vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige antwoorden laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u actief was bij de taliban en daardoor bij een terugkeer naar Afghanistan moet vrezen voor de Afghaanse autoriteiten en de taliban. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook, zoals bepaald in art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, een beschermingsstatus

krijgen op basis van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. U verklaart uit de provincie Kunduz afkomstig te zijn. Momenteel lopen burgers in de provincie Kunduz een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U kunt de onveilige situatie in de provincie Kunduz echter vermijden door u te vestigen in Kabul. Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berrbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u, als alleenstaande volwassen man zonder kinderen (CGVS 20/02/2012, p. 3) in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. U bent een volwassen man die tot de etnische groep der Pashtounen behoort (CGVS 20/02/2012, p. 4), een etnie die in Kabul ruim vertegenwoordigd is. Daarenboven spreekt u zowel Pashtoun als Dari (CGVS 16/01/2013, p. 3), de twee landstalen van Afghanistan. Ook beschikt u over ongeveer 25 jerip grond (CGVS 16/01/2013, p. 2). U heeft dan ook de mogelijkheid om uw gronden te verkopen of te laten uitbaten om zich in Kaboel te kunnen gaan vestigen. Daarnaast laat u uitschijnen dat u, doordat u eigenaar was van twee voertuigen en de 6.000 dollar voor uw smokkelaar uit eigen zak kon betalen, over een zekere financiële armslag beschikt, die u moet toelaten zich in Kabul te vestigen. Bovendien toonde u als alleenstaande volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. En dient dan ook te worden besloten dat de stad Kabul een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Kunduz en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoot. De

informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM schendt.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas twijfelt. Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal zich daarvoor baseert op details.

Verder stelt verzoeker dat de toestand in Afghanistan nog steeds zeer gevaarlijk is. Er worden dagelijks bomaanslagen gepleegd en willekeurig *drones* gelanceerd en er vallen steeds vaker dodelijke slachtoffers.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Schorsing

De Raad wijst erop dat het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal automatisch schorsend is. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, behoudens mits toestemming van betrokkene. De vordering tot schorsing is bijgevolg onontvankelijk.

2.2.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De Raad sluit zich hiervoor aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoeker weinig geloofwaardige, vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn activiteiten bij de taliban. Het gaat hier niet om details, zoals verzoeker beweert, maar om elementen die de kern van zijn asielrelaas raken, aangezien het gaat om verzoekers activiteiten bij de taliban en dus de reden waarom hij zijn land heeft verlaten.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal op 20 februari 2012 dat hij spionnen moest arresteren, onder wie Ghafar, Bobrek, Mubebullah en Sher Alam (gehoorverslag, 20 februari 2012, 14) terwijl hij bij zijn tweede gehoor op 16 januari 2013 tot tweemaal

toe bevestigt zelf geen arrestaties te hebben uitgevoerd (gehoorverslag, 16 januari 2013, 10). Verzoeker haalt dan weliswaar het voorbeeld aan van de veertienjarige Sher Alam, maar persoonlijk zou hij niet betrokken zijn geweest bij diens arrestatie. Vervolgens is verzoeker ook tegenstrijdig over het rondbrengen van dreigbrieven. Tijdens zijn eerste gehoor verklaarde verzoeker dat hij een dreigbrief had verstuurd naar Dad Mohammad, een pooier die daarna was weggelopen naar Quetta (gehoorverslag, 20 februari 2012, 23). Bij zijn tweede gehoor blijkt dat verzoeker drie dreigbrieven heeft verstuurd. Naast Ghafar en Abdul Karim, die pooiers zijn, kreeg ook Gul Mohammad, die dan weer banden had met de Afghaanse autoriteiten, een dreigbrief. Van Dad Mohammad is in het tweede gehoor geen sprake meer (gehoorverslag, 16 januari 2013, 12, 19 en 20). De vaststelling dat verzoeker enerzijds niet consistent is over zijn activiteiten voor de taliban en anderzijds inconsistent is over wat er met verschillende slachtoffers is gebeurd, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat hij een jaar actief zou zijn geweest voor de taliban. Ook is verzoeker niet coherent in zijn verklaringen tussen de gehoren op het Commissariaat-generaal en zijn verklaring op de vragenlijst opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 januari 2011. Zo haalt verzoeker in zijn vragenlijst aan dat hij een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan door de politie werd gearresteerd maar nadien werd vrijgekocht, een gebeurtenis die hij niet aanhaalt tijdens de twee gehoren op het Commissariaat-generaal. Zelfs wanneer wordt gevraagd waarom hij niet terecht kon bij de Afghaanse autoriteiten wanneer hij de taliban de rug wou toekeren of wanneer wordt gevraagd of er zich nog problemen hadden voorgedaan die niet werden behandeld tijdens het gehoor rept hij hierover met geen woord. Het gaat hier niet om een detail, maar om de vraag of hij kan rekenen op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Aangezien verzoeker over de problemen met de autoriteiten hoogst inconsistent is, kan er geen geloof aan worden gehecht. Vervolgens dient vastgesteld te worden dat verzoekers verklaringen over zijn activiteiten en zijn tijd bij de taliban vaag en oppervlakkig zijn. Van een persoon die een jaar lang actief is geweest bij de taliban mag namelijk worden verwacht dat die persoon doorleefd en gedetailleerd kan vertellen over bepaalde gebeurtenissen bij die taliban. Zo is het weinig overtuigend dat verzoeker, wanneer hem wordt gevraagd zijn dagelijks leven bij de taliban uit de doeken te doen, niet verder komt dan de drie aanvallen waar hij bij betrokken was en de dreigbrieven die hij moest rondbrengen. Het is niet aannemelijk dat verzoeker zich niet meer kan herinneren hoe hij zijn dagen vulde los van de drie aanvallen en van het rondsturen van de drie dreigbrieven. Wanneer dan dieper wordt ingegaan op een van verzoekers activiteiten, zoals het versturen van dreigbrieven, kan hij al evenmin uitweiden. Zo verklaart verzoeker in een jaar tijd drie dreigbrieven te hebben verstuurd, zoals aan Gul Mohammad omwille van zijn banden met de autoriteiten maar kan hij verder niet nader specificeren welke banden die man dan wel had met de overheid. Zelfs wanneer wordt gevraagd naar de preken van de talibs komt verzoeker niet verder dan heel algemene bewoordingen. Het enige dat verzoeker kan aanhalen is de gewelddadige bezetting van 50 landen waartegen weerstand moet worden geboden en een boek over de jihad waaruit werd voorgelezen. Een dergelijke gebrekkige kennis is niet aannemelijk voor iemand die opgegroeid is met een talib als vader en zelf één jaar bij de taliban actief is geweest. Verzoekers uiterst beperkte kennis over het reilen en zeilen bij de taliban doet nog maar eens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn activiteiten bij diezelfde taliban.

Vervolgens is verzoeker er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zijn vader de laatste jaren voor zijn vertrek actief was bij de taliban en als gevolg van die werkzaamheden vermoord werd bij een gerichte Amerikaanse luchtaanval. Verzoekers verklaring dienaangaande beperkt zich tot het aangeven dat zijn vader bodyguard was van Maulvi Abdul Kadir. Verzoeker kan verder niet specificeren wat de functie juist inhield van zijn vader toen hij vermoord werd, noch aan welke gevechten hij ooit had deelgenomen. Ook hier betreft het geen details maar de hoofdredenen waarom verzoeker besloot zelf bij de taliban aan te sluiten.

Gelet op deze vaststellingen kan dan ook niet langer geloof worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag waardoor hij bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst er vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat het redelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan in Kaboel vestigt. De commissaris-generaal heeft immers terecht opgemerkt dat verzoeker een volwassen man is, die tot de etnische groep van de Pasjtoen behoort, een etnie die in Kaboel ruim vertegenwoordigd is. Bovendien spreekt verzoeker zowel Pasjtoe als Dari, de twee landstalen van Afghanistan. Ook beschikt hij over ongeveer 25 *jerip* grond en laat hij uitschijnen dat hij over een zekere financiële armslag beschikt. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen ‘internationaal of binnenlands gewapend conflict’ noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 15 juni 2012 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport van 11 juli 2012 vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen.

Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de

stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.2.5. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER